

0702 – 2. juli

De er alle vekket av, alle sammen er blitt fordervet. Det er ingen som gjør godt, nei, ikke en eneste. Sal 14: 3.

Her har vi en særdeles viktig lærdom om synden. Her lar Herren oss forstå at vi er alle like fordømte syndere. At i dette er vi alle helt like!

Dette trenger vi alle å tenke grundig over. Det er alle menneskers natur at selv om vi ser hvordan hele verden er sunket ned i synd, så tror vi selv vi er litt bedre.

For det første har vi den fine og sovende verdens barn, som aldri vil finne på å tro at de er like store syndere innfor Gud som tyver, mordere og skjøger, eller tolderne på Jesu tid. Og på denne innbilningen bygger de sin selvsikkerhet og motstand mot hele Guds vei til frelse, mot all Guds formaning til å vende om.

Men også dem som er vekket opp og har fått liv i Gud, er smittet av samme innbilning. Med forskrekkelse fikk vi se vår store nød i synden. Så søkte vi, og fant frelsen i Kristus. Men så hender det ikke sjelden at vi glemmer at vi ennå bærer i oss den samme fordervede naturen som Adam. Vi opplever det som om vi skulle tilhøre en bedre slekt enn disse grove synderne og skjøger.

Dette avdekkes når vi blir så veldig overasket når vi merker en eller annen stor synd rører seg i oss, når de svarte dypene i hjertets forderv åpner seg, så det virkelig dukker opp uhyggelige ting. F. eks. slikt som Kristus sier går ut fra menneskenes hjerter: «onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, bespottelser».

Når vi kjenner noe så grufullt hos oss, da overraskes og forskrekkes vi, og holder på å fortvile. Tenk, når vi får slike tanker som «bespottelser» mot Gud, kanskje midt i bønner, slik mang en kristen i stor anfektelse opplever det. Eller vi kjenner en grufull likegyldighet overfor Gud, men derimot en altfor sterk kjærlighet, ja, til og med veldige syndige lyster til noe som øyet vårt ser. Og i tillegg slett ikke har så stor synderkjennelse som vi burde over dette, men tvert imot er harde og lettsindige.

Eller når vi skulle elske vår neste som oss selv, isteden til og med kjenner misunnelse. Kanskje vi overfor en omsorgsfull tilrettevisning kjenner sinne og hat stiger opp i hjertet.

For ikke å tale om den mest grufulle synden; at Kristi lidelse ikke betyr så mye den burde for oss. At vi kan høre hvordan han ble pint, tornekrønet og hengt opp med spiker. Alt for at vi skulle frelses for evighet. Og likevel elsker vi ham så lite. At små, unyttige ting er kjærere for oss –. Å, når vi kjenner på dette, da overraskes vi og forskrekkes.

Hva kommer så denne overraskelsen av? Ganske enkelt av at vi ikke trodde vi var så fordervet. Vi har sett andre Adams barn totalt sunket ned i laster, og likevel selvsikkert og stolte forsvare seg, viser fra seg Guds ord, og forkaster og forfølger Kristus. Det har ikke vært noen stor overraskelse for oss. Men oss selv har vi altså sett på som om vi tilhørte en annen slekt.

Det er riktignok sant at når vi er født av Gud, så har vi også fått en ny og hellig Ånd. Men den delen av vårt vesen som er født av kjød, er fremdeles bare kjød. Og dette er alltid like forgiftet og ondt.

Herren lærer oss da her, som gjennom hele Skriften, at synden er alle menneskers natur, er vår alles felles arv fra Adam, enten vi vil det eller ei: «Det er ingen forskjell, alle sammen er vi syndere». «Fra himmelen skuer Herren ned på menneskenes barn, for å se om det er noen som har forstand, noen som søker Gud. Men de er alle sammen udugelige, det er ingen som gjør godt, nei ikke en eneste». På samme måte som Gud tidlig klaget; at «menneskenes ondskap var stor på jorden, og at hver hensikt i deres hjertes tanker bare var ond hele dagen».

Slik er menneskene av naturen, i alt som nedstammer fra Adam. Og hvis vi virkelig innså og trodde dette, ville vi jo ikke bli så forferdelig forskrekket, ja, rent fortvilet, når vi opplever dette i oss selv. Vi ville tvert imot akkurat da prise den guddommelige barmhjertigheten, som just for denne vår fortapte tilstand gav oss sin Sønn som Frelser.

For at vi skal bli bevart i en tillitsfull tro, er det svært viktig at vi innprenter dette i oss, og lar det være helt klart at vi alle gjennom Adam er så fordervede og fortapte skapninger at det i vår natur ikke finnes annet enn synd, ondskap og avmakt. Og at vår Herre og Gud heller aldri har tenkt noe annet om oss.

Da ville vi i våre mest knusende erfaringer av synden straks skynde oss fram til nådestolen og si: «Ja, i meg selv er jeg helt fortapt, kjære Gud. Men se ikke på meg, se på din Sønn!»

Og vi ville huske at det bare er Sønnen Gud har sitt velbehag i, at all vår rettferdighet er bare i Sønnen. Og at Guds vennskap derfor aldri kan rokkes gjennom det fordervet som er i oss, så lenge vi blir bevart i hans elskede Sønn.

I ham har vi til og med en mye større rettferdighet og Guds velbehag enn Adam før fallet.